

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

CHRIS CARTER

VIENA PO KITO

KAS TOLIAU?

Vienintelis šūvis į pakaušį, kaip vykdant egzekuciją. Daug žmonių mano, kad tai labai žiauri mirtis. Bet iš tiesų taip nėra. Bent jau ne aukai.

9 milimetrų kulka įlekia į galvą ir išlekia kitoje pusėje per tris dešimttūkstantąsias sekundės. Ji suskaldo kiaušą ir perveria smegenis taip greitai, kad nervų sistema nespėja užfiksuoti skausmo. Jei kulka pataiko į kaukolę tinkamu kampu, ji perskrodžia smegenų žievę, smegenėles, net gumburą taip, kad smegenys liaujasi funkcionuoti ir mirtis ištinka akimirksniu. Jei šūvio kampas ne toks, auka gali išgyventi, tačiau smegenys lieka smarkiai pažeistos. Įėjimo žaizda paprastai būna ne didesnė už mažą vynuogę, užtat išėjimo gali būti teniso kamuoliuko dydžio, nelygu pasirinkta kulka.

Vyriškis, į kurio lavono nuotrauką žvelgė Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus detektyvas Robertas Hanteris, mirė akimirksniu. Kulka perėjo kiaurai kaukolę, perplėsdama smegenėles, taip pat smilkininę bei kaktinę skiltis, ir per tris dešimttūkstantąsias sekundės sukėlė mirtiną smegenų traumą. Mažiau nei po sekundės vyras krito žemėn negyvas.

Ši byla buvo visai ne Hanterio, o detektyvo Terio Radlio iš pagrindinio detektyvų aukšto. Tyrimo nuotraukos per klaidą atsidūrė ant Hanterio rašomojo stalo. Jam kišant fotografiją atgal į aplanką, ant stalo suskambo laidinis telefonas.

— Detektyvas Hanteris, Specialioji žmogžudysčių grupė, — atsiliepė jis, beveik tikėdamasis, jog tai detektyvas Radlis ieško savo nuotraukų.

Tyla.

— Klausau!

— Ar čia detektyvas *Robertas* Hanteris? — ragelyje pasigirdo kimus vyro balsas. Žmogus kalbėjo ramiai.

— Taip, čia detektyvas Robertas Hanteris. Kuo galiu padėti? Skambinantysis giliai iškvėpė.

— Tuoj sužinosite, detektyve.

Hanteris suraukė antakius.

— Noriu, kad kuo atidžiausiai mane išklausytumėte, užtruksiu kelias minutes.

Hanteris krenkštelėjo.

— Atsiprašau, neišgirdau jūsų var...

— Užsikišk, po velnių, ir klausykis, detektyve, — nutraukė skambinantysis vis dar ramiu balsu. — Aš ne paplepėti paskambinau.

Hanteris nutilo. Los Andželo policijos departamentas per dieną sulaukia dešimčių, netgi šimtų beprotiškų skambučių: girtuoklių, apkvaitusių narkomanų, gaujų narių, mėginančių pasirodyti kietakiausiaisiais, aiškiaregių, piliečių, norinčių pranešti apie vyriausybinių sąmokslų ar ateivių invaziją, žmonių, vietos kavinėje mačiusių Elvį. Tačiau šįkart kažkas skambinančiojo intonacijoje, tai, kaip jis kalbėjo, privertė Hanterį suklusti. Galbūt tai visai ne pokštas. Jis nusprendė kol kas žaisti pagal skambinančiojo taisykles.

Hanterio porininkas detektyvas Karlosas Garsija sėdėjo tiesiai priešais savo partnerį prie rašomojo stalo ankštame judviejų kabinete, Policijos administracinio biuro pastato Los Andželo centre penktame aukšte. Ilgoki tamsiai rudi jo plaukai nugaroje buvo surišti į glotnią uodegėlę. Atsilošęs kėdėje ir tingiai susinėręs ant pakaušio pirštus Garsija kažką skaitė kompiuterio ekrane, nenujausdamas, į kokį pokalbį įsivėlė jo partneris.

Hanteris spragtelėjo pirštais, atkreipdamas Garsijos dėmesį, bakstelėjo į ragelį prie ausies ir ratu pasukiojo ore smilių, rodydamas, kad šį skambutį reikia įrašyti ir susekti.

Garsija tučtuojau čiupo telefoną ant savo rašomojo stalo, sumaižė vidinį kodą, kuris sujungė jį su Operatyviniu skyriu-

mi, ir mažiau nei per penkias sekundes užsuko veiksmą. Tuomet davė ženklą Hanteriui, šis, savo ruožtu, parodė jam pasiklaudyti. Garsija prisijungė prie skambučio linijos.

— Spėju, kad ant stalo turite kompiuterį, detektyve, — prabilo skambinantysis, — ir tas kompiuteris yra prijungtas prie interneto?

— Teisingai.

Stojo nejauki pauzė.

— Gerai. Dabar norėsiu, kad į paieškos laukelį suvestumėte adresą, kurį tuojau pasakysiu. Pasiruošęs?

Hanteris dvejojo.

— Patikėkite manimi, detektyve, jūs tikrai norite tai pamatyti.

Hanteris palinko prie klaviatūros ir atsidarė interneto naršyklę. Garsija padarė tą patį.

— Gerai, sakykite, — ramiu balsu ištarė Hanteris.

Vyriškis padiktavo internetinį adresą, sudarytą tik iš skaičių ir ženklų, be raidžių.

Hanteris ir Garsija surinko padiktuotą seką naršyklės adreso laukelyje ir paspaudė įvesties mygtuką. Kompiuterių ekranai kelis kartus mirktelėjo, tuomet tinklalapis atsivėrė.

Abu detektyvai sustingo, stojo slogi tylą.

Skambinantysis sukikeno.

— Spėju, kad dabar jau atidžiai manęs klausysitės.

2

FTB būstinė įsikūrusi Vašingtone, Pensilvanijos aveniu, 935 numeriu pažymėtame pastate, vos per kelis kvartalus nuo Baltųjų rūmų ir tiesiai per gatvę nuo Vyriausiojo federalinio prokuroro biuro. Penkiasdešimt šeši FTB skyriai išsibarstę po

penkiasdešimt Amerikos valstijų. Daugumai šių skyrių priskirta po keletą jiems pavaldžių kuopelių, vadinamųjų „nuolatinių vietos padalinių“.

Los Andželo skyrius Vilšyro bulvare — vienas didžiausių FTB skyrių visoje Amerikoje. Jis kontroliuoja dešimties nuolatinių vietos padalinių veiklą. Be to, šis skyrius — vienas iš nedaugelio, turinčių specializuotą Elektroninių nusikaltimų poskyrį.

FTB Elektroninių nusikaltimų poskyris užsiima nusikaltimų, daromų pasitelkiant aukštasias technologijas, tyrimu, įskaitant kibernetinį terorizmą, įsilaužimus į kompiuterius, seksualinį išnaudojimą internete ir stambius elektroninio sukčiavimo atvejus. Vien per pastaruosius penkerius metus šių nusikaltimų Jungtinėse Valstijose padaugėjo dešimteriopai. JAV vyriausybė ir jos institucijos kiekvieną dieną sulaukia daugiau nei milijardo kibernetinių atakų iš įvairiausių pasaulio kampelių.

2011 metais JAV Senato Komercijos, mokslo ir transporto komitetui pateikta ataskaita paskelbė, jog nelegalios pajamos, gaunamos iš elektroninių nusikaltimų šalies viduje, siekia maždaug 800 mln. JAV dolerių per metus. Šis neteisėtas verslas tapo pelningiausiu Valstijose ir pralenkė net prekybą kvaišalais.

Tūkstančiai FTB tinklalapių peržiūros robotų, dar vadinamų tiesiog „botais“ arba „vorais“, nepaliaujamai naršo internete, ieškodami bet kokios įtartinos veiklos, panašios į elektroninį nusikaltimą, tiek Jungtinėse Valstijose, tiek už jos ribų. Tai milžiniška užduotis, ir FTB supranta, kad tai, ką peržiūros robotai aptinka, tėra lašas elektroninių nusikaltimų vandenyne. Viena grėsmė atskleidžiama, o tūkstančiai prasprūsta pro akis. Štai kodėl tą rudens rytą rugsėjo pabaigoje nė vienas FTB peržiūros robotas nepastebėjo tinklalapio, į kurį dabar Policijos administraciniame biure pasibaisėję stebeilijo detektyvas Hanteris ir jo porininkas.

Hanteris ir Garsija įsisiurbė akimis į kompiuterių ekranus, tiksliau, į surrealistišką vaizdą juose. Kažkokioje patalpoje stovėjo didelis permatomas stačiakampis konteineris. Panašu, padarytas iš stiklo, nors galėjo būti ir iš „Perspex“ ar kitos panašios medžiagos. Hanterio vertinimu, kiekviena dėžės siena buvo maždaug pusantro metro pločio ir mažiausiai 1,8 metro aukščio. Konteinerio viršus neuždengtas. Dėžė atrodė rankų darbo: keturis šonus jungė metaliniai rėmai, storai užtepti baltu sandarikliu. Daiktas priminė didelę sutvirtintą dušo kabiną. Jos viduje, prie kairiojo ir prie dešiniojo šonų, nuo grindų iki pat viršaus kilo du metaliniai vamzdžiai, kiekvienas maždaug trijų colių skersmens. Vamzdžiuose tamsavo skylutės, ne didesnės nei paprasto pieštuko storio. Tačiau Hanteriui ramybės nedavė du dalykai. Pirmiausia, vaizdą, regis, transliavo tiesiogiai. Antra, konteineris buvo netuščias.

Jo centre, tiesiai tarp dviejų vamzdžių, pririštas ant sunkios metalinės kėdės sėdėjo vyras, baltasis, netoli trisdešimties metų, šviesiai rudais, trumpai kirptais plaukais. Vilkėjo vien tik dryžuotas trumpikes. Vyriškis buvo apkūnus, apvalaus veido, putliais skruostais, putniomis rankomis. Jis smarkiai prakaitavo ir, nors neatrodė sužeistas, jo veide ryškėjo su niekuo nesupainiojama išraiška — gryniausias siaubas. Plačiai išplėtęs akis vyras greitai ir sunkiai kvėpčiojo pro medžiaginiu raiščiu užrištą burną. Hanteris matė, kaip smarkiai kilo jasi jo pilvas, ir spėjo, kad žmogų netrukus ištikis hiperventiliacijos priepuolis. Vyras drebėdamas dairėsi aplink kaip suglumusi ir persigandusi pelė.

Vaizdas buvo žalsvo atspalvio, o tai reiškė, kad kamera nustatyta filmavimo tamsoje režimu. Kad ir kas buvo tas vyras, jis sėdėjo tamsiame kambaryje.

— Čia iš tikrųjų? — uždengęs ragelio mikrofoną sušnabždėjo Garsija Hanteriui.

Detektyvas gūžtelėjo, neatitraukdamas akių nuo ekrano. Tarsi išgirdęs užuominą, skambinantysis vėl prabilo:

— Jei svarstote, ar tai tiesioginė transliacija, detektyve, leiskite pademonstruoti.

Kamera lėtai pasisuko į dešinę, kur ant niekuo neišsiskiriančios plytų sienos kabėjo paprastas apvalus sieninis laikrodis. Jis rodė be trijų minučių trečią popiet. Hanteris su Garsija pasitikrino savo laikrodžius: 14 valandų 57 minutės. Tuomet kamera nuslinko siena žemyn iki ant grindų padėto laikraščio ir objektyvas priartino pirmojo puslapio vaizdą su data. Šio ryto *LA Times*.

— Dabar jau aišku? — sukrizeno skambintojas.

Kamera grįžo prie vyro dėžėje. Jam bėgo nosis, skruostais sruvo ašaros.

— Konteineris, kurį matote ekrane, padarytas iš armuoto stiklo, atlaikančio kulką, — šiurpą keliančiu balsu aiškino skambinantysis. — Durys sandarios, nepraleidžia net oro, atsidaro tik iš lauko pusės, užraktas itin patikimas. Trumpai tariant, žmogus, į kurį žiūrite, pateko į spąstus. Jis iš ten nepaspruks.

Persigandęs vyriškis konteineryje pažvelgė tiesiai į kamerą. Hanteris greitai padarė momentinę ekrano kopiją, išsaugodamas vaizdą kompiuterio iškarpinėje. Tikėjosi, kad iš jo pavyks atkurti vyro veidą.

— Na, o jums, detektyve, skambinu, nes man reikia jūsų pagalbos.

Vyras ekrane ėmė giliai ir greitai alsuoti, baimės prakaitas išpylė jo kūną. Žmogų tuojau ištikis panikos priepuolis.

— Gerai, gerai, tik nesijaudinkime, — atsiliepė Hanteris, nutaisęs ramų, bet įsakmų balsą. — Pasakykite, kaip galiu jums padėti?

Tyla.

Hanteris žinojo, kad skambinantysis nepadėjo ragelio.

— Padarysiu viską, kad jums padėčiau. Tik pasakykite kaip.
— Na... — prabilo skambinantysis. — Jūs galite nuspręsti, kaip jis mirs.

4

Hanteris su Garsija sunerimę susižvalgė. Garsija tuojau pat atsijungė nuo pokalbio ir, mikliai suspaudęs vidinį kodą, vėl paskambino į Operatyvinį skyrių.

— Prašau, pasakykite, kad jau susekėte, iš kur tas išpera skambina, — paprašė Garsija, kai kažkas kitame ryšio linijos gale pakėlė ragelį.

— Dar ne, detektyve, — pasigirdo moters balsas. — Reikia minutės kitos. Kalbinkite jį.

— Jis daugiau nenori kalbėti.

— Mes jau artėjame, bet reikia truputėlį daugiau laiko.

— Po velnių! — Garsija papurtė galvą Hanteriui ir ženklais paragino toliau šnekinti skambinantįjį. — Praneškite, kai tik ką nors sužinosite. — Nutraukęs ryšį, jis vėl prisijungė prie Hanterio pokalbio.

— Ugnis ar vanduo, detektyve? — kaip tik paklausė skambinantysis.

Hanteris susiraukė.

— Ką?

— Ugnis ar vanduo? — džiugiai pakartojo nepažįstamasis kitame ryšio linijos gale. — Vamzdžiai toje stiklinėje kabinoje gali spjaudytis ugnimi arba leisti vandenį.

Hanterio širdis šoktelėjo.

— Taigi, rinkitės, detektyve Hanteri. Ką norėtumėte stebėti: kaip jis miršta ugnyje ar vandenyje? Ar mums jį paskandinti, ar sudeginti?

Neatrodė, kad žmogus juokautų. Garsija pasimuistė kėdėje.

— Palaukite, — ištarė Hanteris, stengdamasis, kad balsas nevirpėtų. — Jums nebūtina to daryti.

— Žinau, kad nebūtina, bet aš noriu. Turėtų būti smagu, nemanote? — Abejingas skambinančiojo balsas tiesiog hipnotizavo.

— Nagi nagi, — pro sukąstus dantis košė Garsija, stebeilydamas į ryšio linijų lemputes ant telefono aparato. Iš Operatyvinių vis dar jokių žinių.

— Rinkitės, detektyve, — įsakė skambinantysis. — Noriu, kad jūs nuspręstumėte, kaip jis mirs.

Hanteris tylėjo.

— Siūlau pasirinkti vieną iš šių dviejų variantų, detektyve, nes pažadu — alternatyva bus daug blogesnė.

— Juk žinote, kad aš negaliu priimti tokio sprendimo...

— SPREŠK! — suriko vyras kitame ryšio linijos gale.

— Gerai, — Hanteris išlaikė ramų toną. — Aš nesirenku nė vieno iš tų dviejų.

— Tokio pasirinkimo nėra.

— Yra. Nagi, pasikalbėkime apie tai.

Skambinantysis pikta nusijuokė.

— Ne, nekalbėkime. Pokalbių laikas baigėsi. Dabar laikas spręsti, detektyve. Jei nepasirinksite jūs, pasirinksiu aš. Bet kuriuo atveju jis mirs.

Raudonai sublyksėjo Garsijos telefono lemputė. Jis greitai perjungė ryšį.

— Pasakykite, kad jį radote.

— Radome, detektyve, — pranešė susijaudinęs moteriškas balsas. — Jis... — Moteris trumpam nutilo. — Kas čia per velnias?

— Kas? — nekantravo Garsija. — Kur jis?

— Kas čia, po velnių, vyksta? — moters balsas tebeskambėjo ragelyje, bet Garsija suprato, kad ji kreipiasi ne į jį. Pasigirdo neaiškūs, tolimi murmesiai. kažkas ne taip.

— Ei, kalbėkite su manimi! — Garsijos balsas pakilo per pusę oktavos.

— Nieko gero, detektyve, — pagaliau atsiliepė moteris. — Manėme, kad aptikome jį Norvolke, bet staiga signalas peršoko į Templ Sitį, tada į El Montę, o dabar rodo, kad skambina iš Long Bičo. Jis perjungia signalo maršrutą kas penkios sekundės. Net jei visą valandą laikysime jį prie telefono, negalėsime nustatyti buvimo vietos. — Moteris patylėjo. — Signalas ką tik persikėlė į Holivudą. Labai gaila, detektyve, bet šitas vyrukas žino, ką daro.

— Šūdas! — Garsija įsijungė Hanterio pokalbį ir papurtė galvą. — Jis šokdina signalą, — sušnibždėjo. — Nenustatysime buvimo vietos.

Hanteris stipriai užsimerkė.

— Kodėl tai darote? — paklausė skambinančiojo.

— Todėl, kad noriu, — atsiliepė šis. — Turite tris sekundes pasirinkti, detektyve Hanteri. Ugnis ar vanduo? Meskite monetą, jei norite. Paklauskite savo porininko. Žinau, kad jis klausosi.

Garsija tylėjo.

— Palaukite, — nepasidavė Hanteris. — Kaip aš galiu pasirinkti, jei net nežinau, kas jis toks ar kodėl laikote jį tame rezervuare? Nagi, pasakykite. Papasakokite, dėl ko visai tai?

Skambinantysis nusijuokė.

— O šitai jūs turėsite išsiaiškinti pats, detektyve. Dvi sekundės.

— Nedarykite to. Mes galime vienas kitam padėti.

Garsijos žvilgsnis nuo kompiuterio ekrano nukrypo į kolegą.

— Liko viena sekundė, detektyve.

— Nagi, pasikalbėkime, — mygo Hanteris. — Mudu galime viską išsiaiškinti. Galime sugalvoti geresnį sprendimą, kad ir kas sukasi jūsų galvoje.

Garsija sulaukė kvapą.

— Sprendimas tik toks: ugnis arba vanduo, detektyve. Šiaip ar taip, laikas baigėsi. Tai ką renkatės?

— Klausykite, turi būti kitas būdas...

TARKŠT, TARKŠT, TARKŠT.

Garsas sprogo Hanterio ir Garsijos telefonų garsiakalbiuose taip, kad juodu net loštelėjo, lyg gavę antausius. Regis, skambintojas triskart trenkė savo ragelį į kažkokį medinį paviršiu, kad patrauktų dėmesį.

— Panašu, kad nesiklausote manęs, detektyve Hanteri. Mūsų pokalbis baigtas. Dabar noriu išgirsti iš jūsų vienintelį žodį: „ugnis“ arba „vanduo“. Daugiau nieko.

Hanteris tylėjo.

— Kaip norite. Kadangi neišrinkote jūs, išrinksiu aš. Ir aš renkuosi...

— Vanduo, — tvirtu balsu ištarė Hanteris. — Aš renkuosi vandenį.

Žmogus kitame ryšio linijos gale linksmai sukikeno.

— Žinot ką, detektyve? Žinojau, kad rinksitės vandenį.

Hanteris neatsiliepė.

— Juk, tiesą sakant, tai akivaizdu. Apsvarstėte abi galimybes, ir mirtis nuskęstant pasirodė ne tokia siaubinga ir skausminga, humaniškesnė ir greitesnė, nei sudegti gyvam, tiesa? Bet ar kada teko matyti skęstantį žmogų, detektyve?

Tyla.

— Ar kada matėte nevilties kupiną žvilgsnį žmogaus akyse, kai jis stengiasi išlaikyti kvapą kiek įmanydamas ilgiau, nors žino, kad jį supa mirtis ir ji sparčiai artėja?

Hanteris perbraukė ranka trumpai kirptus plaukus.

— Ar kada matėte, kaip skęstantis žmogus pašėlusiai dairosi aplink, suglumęs, pasimetęs, ieško stebuklo, kurio nėra? Stebuklo, kuris taip ir neįvyks?

Vis dar tyla.

— O matėte, kaip kūną tampo konvulsijos, tarsi krečiant elektra, kai žmogus galiausiai netenka vilties ir įkvepia pirmą gurkšnį vandens? Kaip akys kone iššoka iš akiduobių, kai vanduo pasiekia plaučius ir žmogus pamažu ima dusti? — Skambinantysis demonstratyviai giliai iškvėpė. — Ar žinojote, kad neįmanoma užsimerkti, kai skęsti? Tai automatinė motorinė reakcija, kai žmogaus smegenims ima trūkti deguonies.

Garsijos žvilgsnis vėl nukrypo į kompiuterio ekraną.

Skambinantysis dar kartą nusijuokė. Šįkart nerūpestingai, atsipalaidavęs.

— Žiūrėkite toliau, detektyve. Šis spektaklis netrukus taps be galo įdomus.

Ryšys nutrūko.

5

Staiga pro abiejų stiklinio konteinerio vamzdžių skylutes ištryško neįtikėtinais smarkios vandens srovelės. Prie kėdės priištą vyras iš netikėtumo ir siaubo ėmė smarkiai tampytis visu kūnu. Suvokus, kas vyksta, jo akys išsprogo, jose spindėjo visiška neviltis. Jis rėkė it pašėlęs, net pro raištį ant burnos, tačiau sėdėdami prie savo kompiuterių ekranų Hanteris ir Garsija negirdėjo nė garso.

— Dieve mano, — ištarė Garsija ir dešinės rankos kumščiu užsidengė burną. — Jis nemala šūdo. Tikrai tai padarys. Tikrai nužudys tą vaikina, kad jį kur velnias.

Vyras rezervuare spardėsi ir įnirtingai rangėsi, tačiau raiščiai neatsilaisvino nė per colį. Jis niekaip negalėjo ištrūkti. Kėdė stambiais varžtais buvo priveržta prie grindų.

— Visiška beprotybė, — pareiškė Garsija.

Hanteris stovėjo nejudėdamas ir nemirkčiodamas spoksojo

į kompiuterio ekraną. Suprato, kad iš čia, iš savo kabineto, visiškai nieko negali padaryti. Nebent rinkti įrodymus.

— Gal kaip nors galime tai įrašyti? — paklausė jis.

Garsija gūžtelėjo pečiais:

— Nežinau. Nemanau.

Hanteris vėl griebė telefono ragelį ir išsikvietė Los Andželo policijos departamento skambučių paskirstymo centrą.

— Tučiuojau sujunkite mane su Kompiuterinių nusikaltimų skyriaus vadovu. Skubu.

Po dviejų sekundžių ragelyje pasigirdo numerio rinkimo garsas. Dar po keturių atsiliepė baritonas:

— Denisas Baksteris, LAPD Kompiuterinių nusikaltimų skyrius.

— Denesai, čia detektyvas Hanteris iš Specialiosios žmogžudysčių grupės.

— Laba, detektyve, kuo galiu pagelbėti?

— Pasakyk man, ar aš galiu kaip nors įrašyti tiesioginę vaizdo transliaciją internetu, kurią kaip tik šiuo metu stebiu?

Baksteris nusijuokė.

— Oho, negi tokia karšta ta pupytė?

— Galiu ar ne, Denesai?

Išgirdus Hanterio toną, Baksteriui dingo noras juokauti.

— Gali, jei tavo kompiuteryje įdiegta kokia nors ekrano vaizdo įrašymo programa, — atsakė jis.

— O mano kompiuteryje įdiegta?

— Los Andželo policijos departamento darbo kompiuteryje? Standartiniame programų pakete tokių nėra. Gali parašyti prašymą, ir IT specialistas įdiegs per dieną kitą.

— Netinka. Man *dabar* reikia įrašyti tai, ką rodo ekrane.

Baksteris pusę sekundės patylėjo.

— Na, aš galiu tai padaryti, — tarė jis. — Jei žiūri ką nors tiesiogiai internete, pasakyk man adresą. Prisijungsiu prie to paties tinklalapio ir įrašysiu. Kaip manai?

— Gerai. Pabandom.

Hanteris padiktavo Baksteriui tą pačią simbolių seką, kurią prieš kelias minutes išgirdo iš nepažįstamo skambintojo.

— IP adresas? — nusistebėjo Baksteris.

— Teisingai. Juk jie atsekami? — pasiteiravo Hanteris.

— Taip. Adresas tam ir skirtas. Kiekvienas prie interneto prijungtas kompiuteris jį turi, tai tarsi jų registracijos numeris. Žinodamas šį adresą, iš esmės galiu tiksliai pasakyti, kur tas kompiuteris yra.

Hanteris susiraukė. Negi skambinęs vyras galėjo taip kvailai suklysti?

— Nori, kad jį atsekčiau? — paklausė Baksteris.

— Taip.

— Gerai. Paskambinsiu, kai tik ką nors rasiu.

Jis padėjo ragelį.

Vanduo konteineryje jau kone siekė vyro liemenį. Hanteris apskaičiavo, kad tokiu greičiu jį visiškai apsems per pusantros minutės, gal per dvi.

— Operatyvinis sakė, kad jie niekaip negali atsekti skambučio? — paklausė jis Garsijos.

— Negali. Signalas vis šokinėjo po visą Los Andželo apygardą.

Vanduo pakilo vyriškiui iki juosmens. Jis vis dar raitėsi, mėgindamas išsilaisvinti, tačiau buvo matyti, kad pamažu jį apleidžia jėgos. Dabar jis dar smarkiau drebėjo. Hanteris spėjo, jog tiek dėl nevaldomos baimės, tiek dėl vandens temperatūros.

Neliko ką sakyti, tad detektyvai baugiai tylėjo, kompiuterių ekranuose stebėdami, kaip mirtis colis po colio kyla žmogaus kūnu aukštyn. Staiga vėl suskambo telefonas ant Hanterio rašomojo stalo.

— Detektyve, ar tai vyksta iš tikrųjų? — paklausė Denisas Baksteris.

- Šiuo metu neturiu priežasčių manyti kitaip. Įrašinėji?
- Aha, įrašinėju.
- Pasisekė atsekti kompiuterį?
- Dar ne. Gali užtrukti kelias minutes.
- Paskambink, kai ką nors sužinosi.
- Žinoma.

Vanduo pasiekė žmogaus krūtinę. Kamera lėtai priartino jo veidą. Jis kūkčiojo. Akyse užgeso viltis. Jis pasidavė.

— Negaliu žiūrėti, — pratarė Garsija ir atsitraukęs nuo stalo ėmė vaikščioti po kabinetą.

Vanduo jau sėmė vyro pečius. Po minutėlės pakils aukščiau nosies, ir sulig keliais įkvėpimais žmogų ištiks mirtis. Vyras konteineryje užsimerkė ir laukė. Jau nebemėgino išsilaisvinti.

Vandeniui pasiekus smakrą, netikėtai, be jokio įspėjimo, vamzdžiai liovėsi purškę. Pro jų skylutes nebeišvarvėjo nė lašelis.

— Kas per velnias?

Hanteris su Garsija susižvalgė ir įsispitrijo į ekraną. Abiejų veiduose įsirėžė nuostaba.

— Tai tik sušiktas pokštas, — pareiškė Garsija, prisiartinęs prie porininko. Jo lūpas iškreipė nervinga šypsena. — Kažkoks beprotis tampo mūsų nervus.

Hanteris nebuvo tuo tikras.

Kaip tik tą akimirką vėl suskambo telefonas ant jo rašomojo stalo.

6

Telefono skambučio garsas perrėžė tylą tarsi griaustinis nakties danguje.

— Jūs labai išmintingas, detektyve Hanteri, — ragelyje pasigirdo to paties nepažįstamojo balsas.

Hanteris vėl greitai davė ženklą Garsijai, ir po kelių sekundžių skambutis jau buvo įrašinėjamas.

— Beveik apkvailinote mane, — tęsė skambinantysis. — Maniau, kad jums iš tikro nuoširdžiai rūpi auka. Kad supratęs, jog niekaip negalite jo išgelbėti, iš mano dviejų variantų pasirinkote lyg ir ne tokią žiaurią bei skausmingą greitesnę mirtį. Bet tai tik pusė tiesos, ar ne?

Garsija atrodė sutrikęs. Hanteris tylėjo.

— Aš perpratau slaptą jūsų pasirinkimo priežastį, detektyve. Hanteris netarė nė žodžio.

— Jūs suvokėte, kad aš ketinu rinktis ugnį, todėl greitai mane pertraukėte ir pasirinkote vandenį, — ragelyje nuskambėjo savimi patenkinto žmogaus juokas. — Vanduo teikė jums vilties, teisingai?

— Vilties? — be garso sužioščiojo Garsija, susiraukęs žvelgdamas į Hanterį.

— Vilties, kad radus kūną, — jei jį rasite, — galbūt jūsų... — skambinantysis nutaisė kvailą, pašaipų balsą, — *...itin pažangi, naujausiomis technologijomis aprūpinta kriminalistikos laboratorija* ką nors aptiks. Gal ant odos, gal ant plaukų, ar kokią dalelę panagėse, o gal burnoje. Kas ten žino, kokių mikroskopinių pėdsakų galbūt palikau, teisingai, detektyve Hanteri? Ugnis būtų viską sunaikinusi. Ji būtų pelenais pavertusi visą aukos kūną. Nepalikusi jokių užuominų, net ir mikroskopinių.

Garsijai tai nebuvo atėję į galvą.

— Užtat aukai nuskendus, kūnas būtų išlikęs nepaliestas, — porino toliau skambinantysis. — Mirtis išrinkta uždus... Oda, plaukai, nagai — niekas nesunaikinta. Tik imkite viską ir tirkite. — Vyras nutilo atsikvėpti. — Galima aptikti milijoną dalykų. Net vanduo aukos plaučiuose gali pateikti keletą užuominų. Štai kodėl rinkotės vandenį, ar ne, detektyve? Jei negalite jo išgelbėti, bent jau stengėtės padaryti tai, kas įmanoma, — skambinantysis

žvaliai nusijuokė. — Visuomet galvojate kaip detektyvas. O, su jumis nepajuokausi!

Hanteris tik vos vos papurtė galvą.

— Teisingas yra jūsų pirmasis spėjimas. Man rūpėjo, kad auka kuo mažiau kankintųsi.

— O, žinoma! Bet... Tik dėl visa pikta, jei aš pasirodyčiau teisus, — neatspėsite! — aš tam pasiruošiau.

Vyras ekrane atsimerkė. Jis vis dar drebėjo. Nors sėdėjo tamsoje, ėmė dairytis aplink. Laukdamas... Klausydamasis.

Nieko. Nė garso. Vanduo liovėsi tekėjęs.

Nepaisant raiščio ant burnos, jo lūpas iškreipė nedrąsus šypsniš. Akyse sužibo viltis, tarsi visa tai būtų buvęs tik baisus sapnas. Liguistas pokštas. Vyriškis sunkiai nurijo seiles, vėl užsimerkė ir užvertė galvą, tarsi dėkodamas Dievui. Ašaros prasi-veržė pro užvertus vokus ir pasruvo veidu žemyn.

— Žiūrėkite toliau, detektyve, netrukus išvysite „Cirque du Soleil“ lygio pasirodymą, — išdidžiai paskelbė skambintojas ir nutraukė ryšį.

Rezervuare kompiuterio ekrane vandens aiškiai ėmė mažėti.

— Jis išleidžia vandenį, — ištarė Garsija.

Hanteris linktelėjo.

Vanduo slūgo greitai. Per kelias sekundes jo sumažėjo vyrui iki krūtinės.

Tada sustojo.

— Kas čia, po velnių, darosi? — Garsija kilstelėjo rankas delnais į viršų.

Hanteris papurtė galvą, nė akimirkos neatitraukdamas akių nuo ekrano.

Kamera šiek tiek priartino vaizdą. Bemat atgijo vandens tebesemiamos vamzdžių dalys. Tarsi sūkurinėje vonioje povandėninės skylutės pratriško, sujudindamos vandenį rezervuare. Tik

šįkart kažkas buvo ne taip. Bepalvis skystis, tekantis iš vamzdžių, maišėsi su vandeniu, tačiau naujas mišinys buvo kažkoks keistas, lyg ir tirštesnis, nei anksčiau į konteinerį prileistas vanduo.

Hanteris pasilenkė į priekį, prikišo veidą prie monitoriaus.

— Tai ne vanduo, — ištarė.

— Ką? — paklausė tiesiai už jo atsistojęs Garsija. — Kaip suprasti?

— Skirtingas tankis, — paaiškino Hanteris, rodydamas į ekraną. — Kad ir ką jis pumpuoja į tą rezervuarą, šįkart tai ne vanduo.

— Tai kas ten tada per velnias?

Tą akimirką dešiniajame viršutiniame ekrano kampe kažkas sužybsėjo. Keturios raidės skliausteliuose. Pirma, trečia ir ketvirta — didžiosios: (NaOH).

— Čia cheminė formulė? — bakstelėjo į raides Garsija.

— Taip, — iškvėpė Hanteris.

— Ką ji reiškia? — Garsija puolė prie savo kompiuterio ir atsidarė naują naršyklės langą.

— Gali neieškoti, Karlosai, — niūriai ištarė Hanteris. — Tai natrio hidroksidas... Kaustinė soda.

7

Garsijos gerklėje užstrigo gniužulas. Prieš daugelį metų, kai buvo tik paprastas uniformuotas Los Andželo policijos departamento patrulis, jis atsiliepė į iškvietimą dėl smurto artimoje aplinkoje. Pavydus vyrukas savo merginai ant veido išpylė pusę pintos kaustinės sodos. Vaikinas paspruko iš įvykio vietos, tačiau po penkių dienų buvo suimtas. Garsija prisiminė padėjęs paramedikams pririšti merginą prie neštuvų su ratukais. Iš jos veido buvo likusi tik plikos mėsos ir apdegusios odos masė. Lū-

pos išsilydė ir prikepė prie dantų. Dešinioji ausis ir nosis visiškai suiro. Skystis išdegino skylę vienoje akiduobėje.

Garsija viršum savo kompiuterio žvilgtelėjo į Hanterį.

— Negali būti. Tu įsitikinęs?

— Įsitikinęs, — linktelėjo Hanteris.

— Kalės vaikas.

Vėl suskambo telefonas ant Hanterio rašomojo stalo.

— Detektyve, — ragelyje pasigirdo sunerimęs Deniso Baksterio iš Kompiuterinių nusikaltimų skyriaus balsas, — NaOH — tai kaustinė soda. Natrio hidroksidas.

— Taip, žinau.

— Šūdas, žmogau. Ta medžiaga smarkiai ėda. Daug labiau nei rūgštis. Jei kažkas į tą rezervuarą varo natrio hidroksidą, kol kas tokia mišinys bus gerokai praskiestas, nelabai stiprus, bet netrukus...

Jis nutilo.

— Jis pavirs šarmo vonia, — už Baksterį užbaigė sakinį Hanteris.

— Būtent. Ir žinai, kas to žmogaus laukia?

— Taip.

— Velniai griebtų, detektyve. Kas čia vyksta?

— Nežinau. Ar pavyko atsekti transliaciją?

— Taip. Transliuojama iš Taivano.

— Ką?

— Taigi. Tas, kas tai daro... Jis nekvailas. Užgrobė svetimą IP adresą arba pavogė jį iš serverių telkinio Taivane. Esmė ta, kad... Mes negalime jo susekti.

Hanteris padėjo ragelį.

— Per šitą internetinę transliaciją jo irgi nesučiupsime, — pasakė Garsijai.

— Šūdas. Visai sušiktas reikalas.

Vyras ekrane vėl ėmė drebėti. Tik šįkart Hanteris aiškiai

matė, jog ne iš baimės ar šalčio. Iš gniuždančio skausmo. Tirpalas vis stiprėjo ir ėmė ėti odą. Vyras plačiai išsižiojo, matyt, klykė, bet nei Hanteris, nei Garsija jo negirdėjo. Abiem detektyvams slapčia palengvėjo, kad transliacija begarsė.

Didėjant kaustinės sodos koncentracijai, vanduo įgavo blausų pieno baltumo atspalvį.

Vyro akys užsimerkė, galva ėmė kratytis, tarsi ištikus traukuliams. Šarmo vonia gremžė jo odą kaip elektrinis šlifluoklis. Vos po kelių sekundžių nuo kūno atplyšo pirmieji odos skivytai.

Hanteris abiem rankomis pasitrynė veidą. Dar niekuomet nesijautė toks bejėgis.

Rezervuare plūduriavo vis daugiau odos atplaišų, o vanduo vėl ėmė keisti spalvą. Dabar virto rožiniu. Visas vyro kūnas kraujavo.

Kamera priartino ir dar kai ką, plūduriuojantį konteineryje.

— Kas čia? — Garsijos veidą iškreipė grimasa.

Hanteris sužnybo apatinę lūpą.

— Tai nagas. Jo kūnas yra.

Kamera pritraukė dar vieną nagą, ir dar. Mišinys jau ištirpdė vyro nagų odeles ir didžiumą panagių ant rankų ir kojų pirštų.

Skystis darėsi vis kruvinesnis, tapo nebepermatomas. Užtat virš jo buvo matyti vyro veidas.

Auka jau nebevaldė kūno, kuris nepaliaujamai tirtėjo, kančinamas skausmų. Baltavo užverstų vyro akių obuoliai, burna buvo iškreipta kančios, dantys nenumaldomai griežė, dantenos kraujavo, kraujas bėgo ir iš ausų bei nosies.

Vanduo pamažu užvirė.

Vyras sutrūkčiojo paskutinį kartą. Jis išsilenkė krūtine į priekį su tokia jėga, kad atrodė, jog kažkas iš jos išsiverš. Tada smakras nusileido žemyn, veidas paniro į kruviną vandens ir natrio hidroksido mišinį.

Daugiau kūnas nebejudėjo.

Kamera atsitraukė, apimdama visos stiklinės kabinos vaizdą. Detektyvai tylėjo, nerasdami žodžių. Ir neįstengė nusukti akių.

Po poros sekundžių ekranuose sušvito užrašas:
TIKIUOSI, SPEKTAKLIS PATIKO.

8

Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus kapitonę Barbarą Bleik buvo sunku įbauginti ir, daugybę metų atidavus tarnybai policijoje, mažai kas galėjo ją nustebinti, tačiau šį rytą savo kabinete penktame Policijos administracinio biuro pastato aukšte ji sėdėjo nebyli ir nejudėdama, jos veide sustingo negalinčio patikėti tuo, ką mato, žmogaus išraiška. Kabinetas buvo gan erdvus. Pietinę sieną dengė knygų prikimštos lentynos, šiaurinę — įrėmintos fotografijos bei pagyrimo ir apdovanojimų už pasiekimus raštai. Rytinėje sienoje įstatytas panoraminis langas nuo grindų iki lubų atsivėrė į Pagrindinę pietinę gatvę. Priešais kapitonės rašomąjį stalą stovėjo du patogiai atrodantys odiniai foteliai, tačiau juose nesėdėjo nė vienas iš kitų trijų kabinete esančių žmonių.

Hanteris, Garsija ir Denisas Baksteris stovėjo už kapitonės Bleik stalo ir stebėjė į jos kompiuterio ekraną, žiūrėjo filmuotą medžiagą, kurią Baksteris įrašė vos prieš kelias minutes. Operatyvinis skyrius atsiuntė Hanteriui ir telefoninio pokalbio su paslaptingu nepažįstamuoju įrašą.

Kapitonė Bleik išklausė pokalbį ir peržiūrėjo visą vaizdo įrašą netardama nė žodžio, o tada pakėlė akis į Hanterį su Garsija. Jos veidas buvo kiek baltesnis nei prieš kelias minutes.

— Ar tai įvyko iš tikrųjų?